gjald af síld, er útlendingar, sem hafa sezt að hjer á landi, veiða á þilskip sín eða báta á fjörðum landsins, eða í landhelgi, þegar síldin er söltuð niður úti í skipunum. 59. 23. maí.

Fyrir því vil jeg vísa yður til brjefs míns frá 26. júlí 1880 (B. 115.), þar sem tekið er fram, að það sjáist af alþingistíðindunum fyrir 1871 samanbornum við tíðindi um stjórnarmálefni Íslands III. bls. 280, að tilskipun 12. febr. 1872 einnig nái til síldarveiða, og jafnframt bæta því við, að orðin í 1. gr. þessarar tilskipunar «og þar er lagður á land» að minni ætlun eiga ekki aðeins við sjálft landið en einnig við landhelgi. Tilskipunin, sem ákveður, að spítalagjald skuli greiða af umræddum fiskiafla, hvort heldur aflinn er verkaður eða seldur óverkaður, og hvort heldur aflinn er ætlaður til neyzlu í landinu sjálfu eða til útflutnings, gefur ekkert tilefni til að gjöra greinarmun á því, hvort fiskurinn er verkaður á skipi í landhelgi, og má skoða slíkt skip sem part af landi því, er það stendur í sambandi við, eða hvort hann er verkaður á fasta landinu sjálfu. Það er heldur eigi hin minnsta ástæða til að hyggja, að löggjöfin hafi viljað undanþiggja útlendinga, er hjer hafa sezt að, frá því gjaldi, sem hvílir á öllum öðrum íbúum landsins, jafnvel þó þeir hagi því svo, að hinn veiddi fiskur sje saltaður niður um borð í skipi, þegar aflinn þó er fluttur út hjeðan af landi. Þetta á sjer stað um allan þann fisk, sem er veiddur eða verkaður í landhelgi; en allt annað á sjer stað um fiskiveiðar, sem stundaðar eru fyrir utan landhelgi af útlendum veiðimönnum, sem aðeins hafa leyfi til að leita hafnar á fjörðum landsins, þegar nauðsyn krefur. Lögin frá 17. des. 1875 (A. 28.) sbr. tilsk. um fiskiveiðar útlendinga við Ísland o. fl. 12. febr. 1872, eiga við hinar síðarnefndu fiskiveiðar, þar sem hinsvegar tilskipunin um spítalagjald af sjávarafla verður að ná til allra fiskiveiða landsbúa, undantekningarlaust og án tillits til, hvar og hvernig þær fara fram, og verður að greiða spítalagjald af aflanum, þegar hann er fluttur að landi, hvort sem hann er lagður á fast land eða á skip í landhelgi.

— **Brjef landshöfðingja** *til amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu* **um sýslusjóðsgjald af brennisteinsnámum.** — 60. 25. maí.

Út af fyrirspurn sýslumannsins í Þingeyjarsýslu, hvort Helgastaðahreppur eða Skútustaðahreppur eigi að greiða sýslusjóðsgjald af brennisteinsnámunum í Þingeyjarsýslu, hafið þjer, herra amtmaður, í þóknanlegu brjefi frá 15. janúar þ. á. skýrt mjer frá, að enginn vafi geti verið um það, að námar þessir liggi innan Skútustaðahrepps, því þeir hafi verið seldir frá jörðunni Reykjahlíð og sjeu innan hennar landamerkja. Þótt nú svo undarlega hafi til tekizt, að námar þessir sjeu taldir í jarðabókinni frá 1861 aptan við Helgastaðahrepp og ekki Skútustaðahrepp, fáið þjer ekki sjeð að jarðabókin fyrir þetta gjöri eða geti gjört neina breytingu á takmörkum þessara sveitarfjelaga, því það hafi alls ekki verið tilgangur hennar. Eins og þjer því álítið það sjálfsagt, að Skútustaðahreppur en ekki Helgastaðahreppur geti lagt sveitarútsvar á þá sem grafa brennistein úr námunum samkvæmt leigusamningi 13. apríl 1872, þannig sjáið þjer ekki betur en, að Skútustaðahreppur eigi að greiða gjaldið af þeim til sýslusjóðs og ekki Helgastaðahreppur, sem í engu sambandi stendur við þessa náma.

Fyrir því vil jeg tjá yður til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar, að jeg er alveg samdóma því, sem þjer þannig hafið tekið fram.

— **Brjef landshöfðingja** *til amtmannsins yfir norður- og austurumdæminu* **um búnaðarskólagjald af eyðijörðum.** — 61. 27. maí.

Eptir að hafa meðtekið þóknanlegt álit amtsráðs-